

#TRAPAS

„Budeme to musieť operovať,“ povedal lekár.

„Operovať? Prečo?!“ spýtal sa ho môj otec.

„Tá zlomenina vyzerá dosť škaredo,“ vysvetlil mu lekár a obaja sa pozreli na moju nohu.

Bolo mi do plaču. Slzy sa mi tisli do očí nielen od bolesti, pretože ma zlomená noha čertovsky bolela, ale hlavne od sklamania. O niekoľko dní som totiž mala s rodičmi cestovať k moru. Ale takto? Dosť o tom pochybujem. Hoci...

„A čo dovolenka?“ opýtala som sa a ihneď som zaťala zuby, aby som nevykrikla, keď mi doktor ohmatával zlomeninu.

Otec sa len smutne usmial. „Dovolenka bude musieť počkať, Zuzka.“

Lekár súhlasne prikývol. „Po operácii si u nás chvíľku poležíš a potom budeš aspoň šesť týždňov nosiť sadru.“

„A nemohla by som na dovolenku cestovať aj so sadrou? Sľubujem, že na ňu budem dávať pozor. Keď pôjdem do vody, natiahnem si na nohu igelitové vrečko.“

Otec sa pozrel na lekára, no ten odmietavo pokrútil hlavou.

„Prekliata zlomenina!“ zašepkala som a znovu sa mi chcelo plakať. Taká hlúposť potknúť sa na rovnej ceste. Ani neviem, či som zakopla o kameň, alebo som sa na niečom pošmykla. Posledné, na čo si spomínam, je to, že sa snažím nespadať. Bolo by predsa dosť trápne, ak by som sa uprostred ulice rozčapila ako žaba.

Chvíľu som plachtila vo vzduchu, mávajúc rukami ako veľký vták, a keď som si už myslela, že to ustojím, zrúbala som sa na zem. Noha sa mi pri páde čudne stočila a na dôvažok som si ju aj prisadla. V tej chvíli mi do celého tela vystrelila prudká bolesť. Pokúsila som sa vstať, no nešlo to. Šťastím v nešťastí bolo, že som po ulici kráčala s kamoškami. Je síce nepríjemné, že videli, ako som sa zosypala, ale aspoň mi pomohli vstať, dostať sa domov a na internet nezavesili trápne video, ako sa rútim k zemi. [#Trapas](#)

„Budeš OK?“ opýtala sa ma Via, ktorá sa síce volá Veronika, ale chce, aby sme ju všetci volali Via.

„Neboj, asi mám len vyvrtnutý členok,“ upokojovala som Viu i seba. „Dám si na to studený obklad a do zajtra som v poriadku.“

Nechcela som si pripustiť, že by to mohlo byť niečo vážne. Po prvé, ešte nikdy som nemala nič zlomené a človek si predsa nemôže zlomiť nohu, keď sa potkne na rovnej ceste, a po druhé, ako som už spomínala, mali sme onedlho cestovať na dovolenku.

Obklad nezabral a dokonca ani masť, ktorú si mama dáva na boľavé kríže, a keď sa naši vrátili z práce, moja noha bola spuchnutá a veľká, akoby patrila statnému slonovi a k telu mi ju omylom prišiel nejaký bláznivý vedec. Okrem toho bola opuchlina slivkovo modrá. Mám rada modrú farbu, ale nie až tak, aby som musela mať modrú aj nohu.

Otec ma okamžite naložil do auta a potom nasledoval urgent, röntgen a lekár, ktorý o mojej zlomenine nevyberavým spôsobom povedal, že je škaredá. Pokazil mi tým nielen náladu, ale aj dovolenku pri mori. Nabudúce, keď spadnem, budem sa snažiť zlomiť si nohu pekne! Nech má lekár radosť.

Ešte raz som skúsila navrhnúť dovolenku so sadrou. Pre istotu, či si to doktor náhodou za tých päť minút nerozmyslel. Zdalo sa však, že je neoblomný. Dokonca trval aj na tej operácii. Nevydržala som a rozpla-

kala som sa ako malé decko. Ešte dobre, že teraz tu moji kamoši neboli. Toto by bol horší trapas než pád na zem.

Otec ma pevne chytil za ruku a to ma trochu upokojilo.

###

„Dobré ráno, Šípková Ruženka.“

Ten hlas ku mne doliehal akoby z diaľky. Strašne sa mi ešte chcelo spať. Bolo to podobné, ako keď ma mama ráno budí do školy. Možno som aj zašomrala, že ešte nie, ale neznámy hlas bol neodbytný. „Vstávame, už ste mali byť dávno hore, slečna Zuzana.“

Horko-ťažko som rozlepila oči. Zvláštne. Pri mojej posteli nestála mama, ale akási cudzia žena v bielom.

„Konečne, začínali sme sa strachovať,“ povedala tá osoba.

Asi videla prekvapenie v mojich očiach, lebo vzápätí dodala: „Ste v nemocnici. Operácia dopadla dobre.“

Operácia?! Takže sa mi to celé nesnívalo? Naozaj som zhučala na chodník a zlomila som si nohu?

Žena, konečne som pochopila, že je to zdravotná sestra, podišla k dverám a otvorila ich: „Podťe, už je hore, ale ešte je trochu omámená.“

Do izby vošli moji rodičia. Obaja sa usmievali, ale mama mala červené oči, určite pred chvíľou plakala. Niečo mi vraveli, no nepamätám si čo. Cítila som sa, akoby ma niekto ovalil kladivom po hlave.

Rodičia na nočný stolík položili akési veci, sľúbili, že zajtra prídu zase, a keď odchádzali, otec sa otočil a uderil sa dlaňou po čele – neviem, prečo je vždy taký teatrálny. „Aby som nezabudol, volala ti Veronika. Pýtala sa, ako sa máš.“ Potom z vrečka vytiahol môj mobil a podal mi ho.

„Zavolám jej,“ zasipela som, lebo v ústach som mala sucho ako na Sahare.

Rodičia mi zakývali a odišli. Pozrela som sa na mobil. Na displeji svietilo dvadsať neprijatých hovorov, nejaké esemesky a správy v messengeri. A ešte niečo som si na mobile všimla – *STAV BATÉRIE – 19 %*. Prehrabala som veci, ktoré mi naši priniesli.

No super! Otec síce nezabudol na mobil, ani na odkaz od Vie a mama mi zas priniesla pomaranče, lebo tie sa do nemocnice predsa musia nosiť, no obaja zabudli na nabíjačku.

Rýchlo som Vii napísala esemesku, že som v poriadku, zavolala som našim kvôli nabíjačke a ikona baterky na displeji začala výhražne blikať. Ak nechcem, aby sa mobil úplne vybil, nemôžem sa pozrieť ani na net. Do kelu, do kelu, do kelu...!!!

Vraví sa, že nešťastie nikdy nechodí samo. Bude to asi pravda. Najskôr si zlomím nohu, potom nemôžem ísť na dovolenku a nemám ani nabíjačku na mobil. Čo príde teraz?! Koniec sveta?

###

„Nudíte sa?“ opýtala sa ma zdravotná sestra, keď mi priniesla lieky proti bolesti.

Prikývla som. Nemala som chuť ani odpovedať, len som sa dívala na strop, na ktorom sa odrážalo zapadajúce slnko.

„Skúsím vám pohľadať niečo na čítanie.“

Odišla a onedlho sa vrátila, nesúc v ruke pár časopisov. „Našla som len lekárske.“

Položila mi ich na paplón.

Výborne – *Lekársky obzor, Lekárske listy, Ortopedický magazín...* Presne na takéto čítanie mám teraz chuť.

„Nič iné na oddelení nie je,“ povedala bezradne. „Hoci... počkajte chvíľu.“

Samozrejme, že počkám, kam by som chodila, keď sa nemôžem pohnúť z postele, pomyslela som si jedovato, ale hneď som sa zahanbila. Tá sestrička za to nemôže. Naopak, je ku mne veľmi milá. Musím zistiť, ako sa volá. Nestihla som si ani poriadne vynadať do uhundraných pubertiačok a sestra bola späť s nejakou starou knihou.

„Kedysi dávno si ju tu zabudol akýsi pacient a odvtedy sa povaluje po oddelení. Možno sa do nej začítate.“ Sestra mi upravila vankúš, aby sa mi lepšie ležalo, a odišla.

S nezaujmom som si obzrela knihu. Nieko si ju v nemocnici zabudol *kedysi dávno*? Pche, to muselo byť najmenej pred sto rokmi. Tá kniha

vyzerá, akoby prežila vojnu, výbuch sopky, potopu a k tomu ešte aj veľkú prestávku v našej triede. Obal má ošúchaný, na niektorých miestach predratý, stránky zažltnuté. Na titulnom liste je vykrúcanými písmenkami vytlačený nápis:

Ilustrovaný príručka po Slovensku

Neviem, čo je horšie – čítať lekárske časopisy alebo knihu o zemepise?

Znechutene som sa pokúsila spakruky všetko, čo mi zdravotná sestra priniesla, zhodiť na zem. Časopisy, letiac z postele, zašušťali ako jesenné lístie, ale kniha tam zostala ležať.

Čo si sa prilepila?! Štuchla som do nej, no nepohla sa.

Neuveriteľné! Teraz som už do nej buchla pästou, ale neposunula sa ani len o milimeter.

Vzala som ju teda do ruky a čakala, že bude ťažká, no zodvihla som ju z paplóna celkom ľahko.

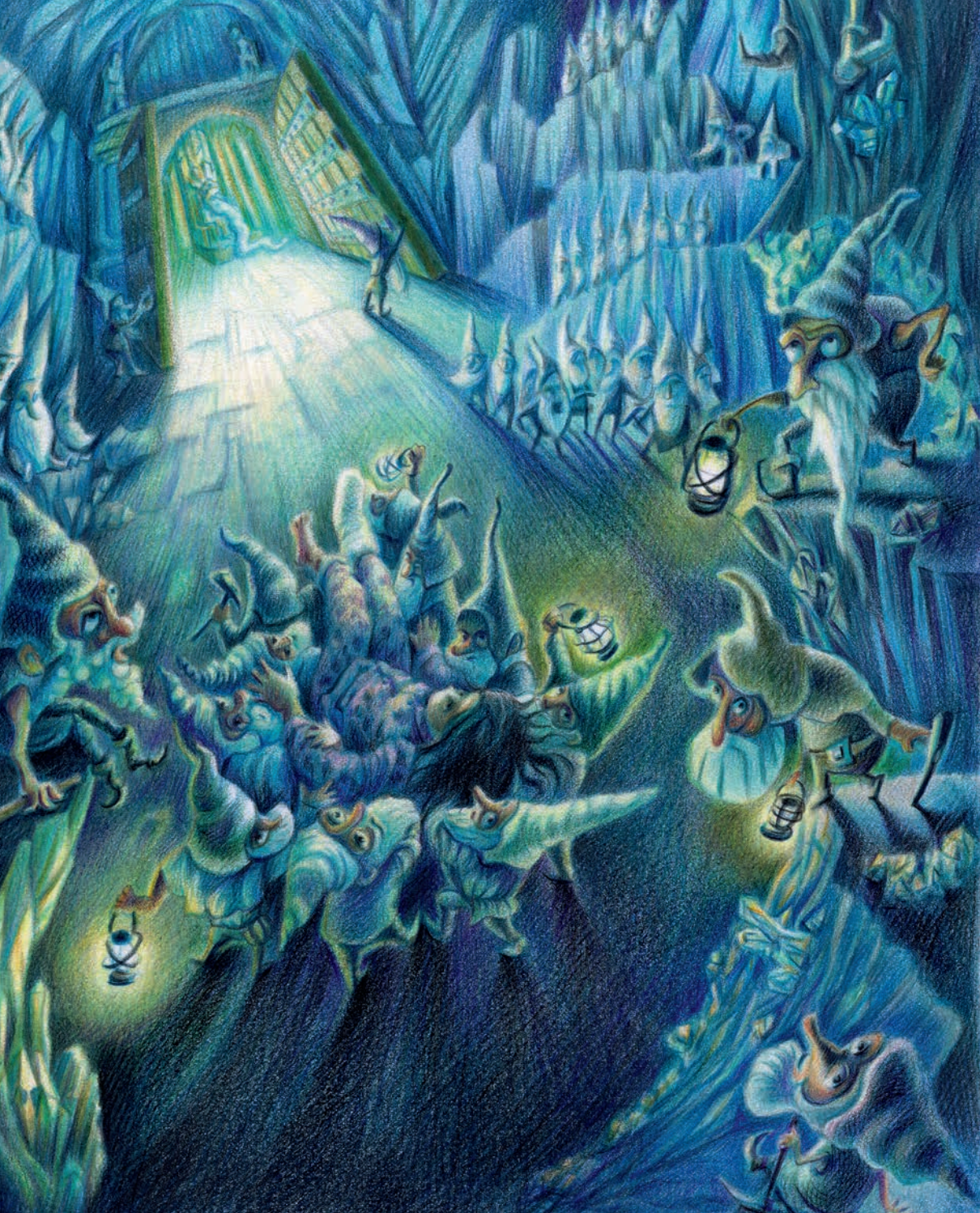
Čo je to za čudo?

Náhodne som knihu otvorila kdesi v strede a začala som čítať:

„Kremnice jest staré hornické čili báňske mesto.

Kremnické doly na zlato sú ešte i dnes veľmi úynosné.

V mincovne, která stojí na náměstí, razili sa skorej uhorské peníze. Zlato doluje sa v Kremnici dosud v 12 šachtách. Dobýva sa tu taky stříbro.

Za drúvejších dob sa uraj u okolí Kremnice nalézali zlatá zrnka ušade.

Námestí vysázené stromami zdobí radnica, u níž jest neveliké, ale bohaté mestské museum a archiu. Na námestí si prohlédnete také umeleckou sochu svaté Trojice a starú bránu mestskú z roku 1600, ozdobenú kamennými figúrami.

Nejstarší domy u Kremnici vystavené byli ue 14. storočí. Kremnice jest jedním z najstarším mest na Slovensku.

Nad námestím na vrchu se pyšní zámek, dvojitémi hradbami obehnaný, u nimž jest starý gotický kostel s kaplí svatého Ondreja a suatej Kateriny.

Východne od Kremnice prostíra se krásna Zvolenská dolina...”

Čudná kniha, čudný jazyk, pomyslela som si a chcela som ju zavrieť, no na spodnej časti strany som si všimla obrázok. Nebola to fotografia ako v súčasnej knihe, ale kresba. Veľmi jemná, ako keby čiary kreslil ktosi štetcom tenkým ako vlas. Priblížila som si ju až k tvári, aby som videla každý detail. Na obrázku bola brána. Žeby tá ozdobená kamennými figúrami, o ktorej sa písalo v texte?

To je špina alebo je na tej bráne čosi nakreslené?

Snažila som sa zoškriabať nečistotu z obrázka a vtom som zistila, že brána od listu papiera odstáva, akoby tam bola dolepená. Nechtom som sa ju pokúsila odlúpiť, pretože som bola zvedavá, čo sa pod ňou skrýva. Chvíľku odolávala, no potom odrazu povolila a začala sa otvárať.